

Bomba

Ömer Seyfettin

Bomba — Ömer Seyfettin

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

<https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Bomba&oldid=162752> (revizyon 162752). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansıyla paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Ali Süha Bey'e

Duvarları ve tavanı uzun bir kışın isleriyle kararmış bu yer odasında mahpus gibi duran bodur ve çirkin ocak, içindeki odunları sanki hiddetle yakıyor, bir an evvel yutmaya çalışıyordu. Hızla tutuşarak uzayan ve sönen alevler, mandolinle heyecanlı sosyalist marşını çalan genç Boris'i, karşısında ezeli ve nihayet bulmaz millî çorabını ören güzel karısı Magda'yı hafif ve akıcı bir kırmızıya boyuyor, bütün odayı kaplayan büyük ve kötürüm gölgelerini titretiyordu. Dışarıda vahşi ve soğuk bir şubat gecesiydi. Kudurmuş bir rüzgar küçük pencerenin örtülmüş kapaklarına çarpıyordu. Ortadaki kalın ayaklı kaba ve iri masanın etrafında, yine kaba ve biçimsiz sandalyeler duruyor, çalınan mandolinin keskin sesini dinler gibi uyukluyorlardı. Ocağın üstündeki harap ve ihtiyar saat gece yarısının geçmiş olduğunu gösteriyordu. Boris mandolinini duvara dayadı. Ayağa kalktı. Birden tavanı kaplayan gölgesiyle gerindi. Magda seri tığlarının ucundan güzel gözlerini kaldırdı:

— Uykun mu geldi?

Genç ve iri Boris gerinmesine devam ederek cevap verdi:

— Hayır, hiç uykum yok...

Ve tekrar oturarak ilave etti:

— Bilmem niçin, içimde bu gece bir sıkıntı var.

Magda birden durdu. Çorabını dizlerinin üzerine indirdi. Mütereddid ve şüpheli Slav gözleriyle kocasına baktı. Kaşlarını çatarak:

— Benim de içimde bir sıkıntı var!..

Diye söylendi. Boris ancak yirmi beş yaşında vardı. Baba İstoyan'ın bir tanecik oğluydu. Köyünde, Sofya'dan gelen muallimde okuduktan sonra, genç papazın delâletiyle kendisi de Sofya'ya gitmiş, orada tahsilini bitirmişti. Beş sene nihayetinde potursuz ve

kuşaksız dönen dinç ve güzel Boris, babasının evinde, ihtiyar anasının yanında çok oturmamış, bir gün dağa çekilip gitmişti. Senede ancak birkaç defa, geceleyin gelir, anasıyla babasıyla görüşür, yine kaybolurdu. Genç Türkler hiç beklenilmeyen Meşrutiyeti ilan edince, o da bütün arkadaşları gibi şehre inmiş, silahını hükümete teslim etmiş ve köyüne gelmişti. Fakat anası yoktu. O, üç ay evvel, "Ah Boris! Ah Boris!" diye diye ölmüştü. Gözlerinin açık kaldığını ve papaz eliyle kapamaya çalıştığı halde muvaffak olamadığını komşular söylüyorlardı. Issız ormanlarda, korkunç kayalıklarda, hep kamersiz gecelerin karanlıkları içinde geçen beş seneden sonra hür ve serbest, parlak ve yeşil köyü pek hoşuna gitmişti. Artık babası pek ihtiyardı. Tarlaları ve çifti idare edemiyor, adamları onu aldatıyorlardı. İşleri eline aldı. Zaten sa'y e karşı derin bir muhabbeti vardı. Bir gün köydeki mektebin daskaliçesine rastgeldi. Tanıdı. Bu kızcağız da kendisi gibi Sofya'da okumuştı. Konuştular ve çok sürmedi, seviştiler. İzdivaç ettiler. Magda, Boris'e vardıktan sonra mektebi terketmiş, hayatını evine, zevcine hasretmişti. Aşkları gittikçe ziyâdeleşiyor, fikirlerinin tevafuk u onları daha şedid bir iştihak ile birbirlerine rapteyliyordu. İşte aylardan beri böyle gece yarılarını bulurlar, konuşurlar, sevişirler, uyumak istemezlerdi.

* * *

Boris, tekrar mandolinini aldı. Çalmaya başladı. Magda çorabını örüyor ve düşünüyordu. Üç ay sonra çocukları olunca kimbilir ne kadar mesut olacaklardı. Tığlardan ayırdığı gözleriyle kabarmış karnına bakıyordu. Eteğinin altında, karnında, kendi içinde Boris'in yavrusu duruyordu. Dirseklerini bu şişliğe temas ettirerek saadetten titriyor ve ayıp bir şey yapıyormuş gibi gizlice Boris'e bakarak kızarıyordu. Ocaktaki odunlar çatırdayarak yıkılıyor, birden alevler

çoğalıyor, sanki bütün oda kırmızı gölgelerle doluyordu. Boris yine sosyalist marşını çalıyordu. Bitirdi. Mavi gözleriyle karısına baktı ve marşın nakaratını tekrar etti:

— Da jivee truda!..

Magda çok saçlı güzel başını kaldırdı. İnce kaşları, muntazam bir burnu, pembe ve taze bir rengi vardı. Geniş omuzları, kabarık göğüsleri esvabının altından taşmak istiyor gibiydi. Alevlerle aydınlanan eteklerinin altındaki kalın bacaklarından sonra ayakları pek küçük ve nazık kalıyordu. Gebelik onu daha güzelleştirmiş, daha nefis ve mükemmel bir kadın yapmıştı. Genç ve iri Boris müştak gözlerle zevcesini süzüyor, ruhundaki sıkıntıyı atmaya, bu meçhul kederi unutmaya çalışıyordu. Konuşmak istedi:

— Yaşasın sa'y ü teab! dedi, değil mi
Magdacığım? Çalışan mesut olur. Acaba
sosyalistlerin hayali ne vakit hakikat
olacak!

Magda başını salladı, gülümsedi:

— Hiç, hiç, hiçbir vakit... Onların hayali hep
hayal kalacak! Yine insanlar fenalar elinde
esir olacak, çalışmanın faziletini birçok
adamlar inkar edecek.

Boris mandolinini kucağından bıraktı. Ellerini
pantolonunun cebine soktu. Ayaklarını uzattı:

— Evet, ben de bu hayalin hakikat olacağına
kail değilim, dedi. Lâkin bu hayaldeki
insanlık fikrine meftûnum! Düşün.

Muharebeler kalkacak. Cinayetler
olmayacak. Hain politika unutulacak,
herkes kardeş gibi... Çalışacaklar ve mesut

olacaklar...

— Heyhat...

Boris de tekrar etti:

— Benden de heyhat! Hele burada, bu pis ve vahşi yerde, bu zalim Makedonya'da rahatla çalışmak mümkün değil. Ah bu kanlı Makedonya...

Magda, boynunun altında ansızın bir acı duydu. Çorabını bıraktı. Boris'in yüzüne baktı. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Rüzgarın bir küfücü andıran şiddetli gürültüsünü işitti. Ocağın üzerindeki saatin kırık bir kalp gibi vuran kuvvetsiz ve mahzun tik-taklarını duydu. Ayğa kalktı. Boris'in boynuna atıldı:

— Ah, yatalım, dedi. Böyle acı şeylerden bahsetme...

Boris, kolunu Magda'nın beline, kalçasının üzerine koydu. Onu kucağına çekti, oturttu. Dudaklarından öptü. Bir an, bir dakika, uzun bir dakika böyle kaldılar. Boris diğer eliyle karısının kabarık memesini tuttu. Bütün avucunu dolduran bu yumuşak ve nefis kabarıklığı yavaş yavaş, dalgalandırarak sıktı. İkisinin de gözleri küçülüyor ve titriyorlardı. Magda'nın başı Boris'in kuvvetli göğsüne düştü. Boris dudaklarını bu çok ve kumral saçların arasına koydu:

— Müsterih ol, Magdacığım, artık hiç korkmayacak, mesut olacaksın!..

Genç kadın iri ve çıplak bacaklarını kocasının kavî bacaklarına dolaştırdı. Sıktı. Bütün vücudu takallûs etti ve sordu:

— Ah, mesut olacak mıyız? Nasıl? Söyle, nasıl?

Boris mesut ve mahzuz:

— Anlatayım, inan, dedi. Artık buradan gideceğiz.

— Kaçacak mıyız?

— Hayır, hicret edeceğiz.

— Nereye?

— Amerika'ya...

— Amerika'ya mı?

— Evet, Amerika'ya, Magdacığım. İşte iki aydır hazırlanıyorum. Sana haber vermedim. Tam buradan çıkacağımız gün söyleyecektim. Babama nemiz varsa sattırdım. Şimdi sekizyüz liramız var. Sekizyüz lira ile Amerika'da bir insan çalışırsa çok mesut olur.

Magda kocasının bacaklarını daha ziyâde sıktı, dönerek boynuna sarıldı.

— Niçin benden sakladın, dedi. Oh, ne kadar mesut olacağız.

Boris karısının dudaklarını öperek cevap verdi:

— Sebep vardı. Korkacaktın. Senden saklamaya mecburdum.

— Söyle, ne vardı? Neye korkacaktım?

— Şimdi söylesem yine korkacaksın.

— Söyle, korkmam.

Boris tereddütle anlattı:

— İki ay evvel, bir pazar gecesi eve geliyordum. Kapıda bir mektup buldum. Açtım. Bu, ihtilal komitesi tarafından yazılmıştı.

— Ah...

— Evet, ihtilal komitesi tarafından... "Ey dinsiz Boris!" diye başlıyordu. Ve "Vaktiyle dağlarda neşretmek istediğin sosyalistliği burada öğretmeye başladın. Hainsin! Vatanımızın düşmanısın! Bil ki, o hain kafanı balta ile vücudundan koparacak, sana uyanların, seni sevenlerin eline vereceğiz."

— Ah...

— "Yahut bize delâlet et. Bizimle beraber Balkan'a çık... Büyük vatan için çalış." deniyordu. O vakit anladım ki, burada seninle, senin aşkınla yaşamak benim için mümkün değil. Hemen babamı kandırdım. Her şeyi sattırdım.

Magda tekrar Boris'i öperek sordu:

— Ah, ne vakit gideceğiz? Söyle, buradan ne vakit gideceğiz?

— O kadar yakın bir zamanda ki... Söylesem inanmazsın...

— Söyle..

— Yarın!

— Yarın mı? Aman yarabbi...

Hızla kocasının kucağından kalktı. Sevincinden çırpındı. Tekrar kocasının dizlerine oturarak onu öpmeye başladı:

— Yarın, yarın... Demek bu son kederli gecemiz...

Boris karısının sevincinden memnun ve mahzuz, onu okşayarak, buseler içinde devam etti:

— Evet Magdacığım. Yarın Amerika'ya gideceğiz, orada çalışacağız. Küçük, rahat, âsûde bir evimiz olacak. Ne komite, ne eşkiya, ne vahşet, ne cinayet! Yalnız çalışacağız. Gider gitmez çocuğumuz orada doğacak. Zavallı babam geçirdiği yetmiş senelik azabın mükafatını orada görecektir. Kalbi rahat, yatağında ölecek. Geceleri hücum ve boğazlanmak korkusundan uzak, tatlı tatlı konuşacağız. Aşk, hayat, güzelliği, iyiliği, fazileti hissedeceğiz.

Magda titriyordu:

— Oh, ne saadet!

Boris yine buseler içinde devam etti:

— Göreceksin ki o zaman, insanlık ne tathımı! Güzel ve asayişli şehirler... Tiyatrolar! Geniş ve aydınlık sokaklar, cennet gibi köyler. Birbirine ihtiram etmesini bilen adamlar... Hiçbir sefaletle müsaade etmeyen büyük şefkat müesseseleri... Hastaneler, sanatoryumlar... Mektepler, dârülfünunlar... Hâsılı cennet! Mümkün değil bunları tahayyül edemezsin.

Magda daha ziyâde titreyerek dirsekleriyle şişmiş karnını, bacaklarıyla kocasının bacaklarını sıkarak:

— Oh, tahayyül ediyorum!

Dedi. Boris devam etti:

—O vakit bazı geceler, minimini evimizde, doğacak çocuğumuz yanımızda oynarken, sa'y ve namusumuzdan emin, ansızın Makedonya'yı, bu yamyamlar memleketini hatırlayacağız. Gözüümüzün önüne pis ve dar sokaklar, sefil ve uryan adamlar... Kanlarla lekelenmiş nihayetsiz karlar, kara, müstekreh ve keskin baltalar sonra siyah, müthiş Balkanlar, Pirin gelecek! Tüylerimiz ürpercek, sen yine böyle benim kucağıma kaçacaksın. Bu pis ve müthiş Makedonya'nın kabuslarını buselerimle senin gözlerinden sileceğim...

Magda memnuniyet ve saadetten tatlı bir baygınlık hissediyordu. Kocasının bacaklarını sıkkan dolgun bacakları gevşedi. Kolları yanına düştü. Gözleri uzak hayallere bakıyordu. Boris yine onu kucağında sıktı. Dudaklarından öpmeye başladı:

— Görüyorsun ki, burada her dakikamız elem, matem, ıstırap içinde geçiyor. Bir dakika kalbimiz rahat değil. Ufak bir gürültü bizi korkutuyor. Mesela işte seni o kadar severken, sana o kadar perestiş ederken dehşetle memlû dimağında aşkım için müsterih bir yer kalmıyor. Dudaklarının lezzetini tamamıyla duymuyorum. Hayalimde o kadar çirkin ve kanlı levhalar var ki... Hâsılı burada, daima meçhul bir tehlike karşısında tedehhüş etmiş biçare, idraksiz, şuursuz vahşi hayvanlar gibiyiz.

Ocağın odunları yıkılmış, alevler sönmüştü. Yalnız ocağın üstünde küçük lamba sarı bir ziya neşrediyordu. Boris'le Magda yine birbirlerine bütün kuvvetleriyle sarıldılar. Öpüştiler.

Boris:

— Artık aşkı duyacağım, diyordu, hatta şimdiden duyuyorum. Kendimi Amerika'da farzediyor, seninle yalnız, emin ve mutmain

odamızdayız addediyorum.

Magda'nın dudaklarındaki buseler söndü. Birden:

— Oh, ben korkuyorum!

Dedi. Boris hayretle sordu:

— Neden?

— Bilmem. Fakat o kadar korkuyorum ki....

Genç kadın asabi bir teheyyüce uğramıştı. Hakikaten korkudan titriyor ve ağlıyordu. Boris bu meçhul ve bu nâgehânî kederi teselli etmek istedi:

— Korkma, haydi kalk, dedi, yatalım; müstakbelin pek yakın saadetini şimdiden yaşayalım. Bu pis odayı, bu pis ocağı, bu zulmet ve dehşet yuvasını görme, gözlerini kapa, Amerika'yı tahayyül et. Haydi kalk, korkma, gözlerini sil!

— Korkuyorum Boris, korkuyorum.

— Neden sevgilim? Sakin ol. Saadetimiz seni müteessir ediyor, haydi yatalım. Benim yanımda, kucağımda... Korkacak bir şey yok...

İkisi de kalktılar. Boris kolunu Magda'nın boynuna attı. Magda asabi bir iştihak ile kocasının beline sarıldı. Yürüyorlardı. Karşı karşıya duran iki kapıdan birisine girecekler ve yatacaklardı. Magda tekrar durdu:

— Korkuyorum Boris, bak köpekler havlıyorlar...

Boris cevap verdi:

— Her vakit havlarlar.

— Hayır, koşarak havlıyorlar. Birisi geliyor!

Boris mütereddid ve müteaccip, durdu. Dudaklarını büktü:

— Kim gelecek, gece yarısı çoktan geçti, dedi.

Rüzgara karışan köpek havlamaları daha ziyâde şiddetleniyor ve daha ziyâde yaklaşıyordu. İkisi de ayakta dimdik kaldılar. Boris'in kolu Magda'nın omuzundan düştü. Magda elini Boris'in belinden

çekti. Köpekler koşuyorlar ve bir yabancıya saldırarak havlıyorlardı.
Boris:

— Kimdir, pencereden bakalım!

Dedi. Pencereye doğru yürüdü. Magda koştu, içerisi görünmesin diye lambayı söndürdü. Odaya kesif ve zenci bir karanlık doldu. Ocağın içindeki ateşler bir zebaninin dili ve kanlı dişleri gibi parlamaya başladı. Açılan pencereden şiddetli bir rüzgar giriyor, bu ateş dişleri tutuşturuyor, bu siyah ağıza görünmez tehditler söyletiyordu.

Boris bağırdı:

— Kimdir o?

Uzak ve ince bir ses cevap verdi:

— Ben!..

— Sen kimsin?

— Ben, Melina...

Bu, komşunun kızıydı. Acaba şimdi niçin gelmişti? Ne arıyordu? Boris yüzünü içeri çevirdi, Magda'yı aradı, göremiyordu. Yalnız ocağın içindeki ateşler gözüne çarptı. O kadar karanlıktı ki...

Tekrar dışarıya, karanlıklara baktı:

— Ne istiyorsun?

— Baba İstoyan'ı?

Kız bu esnada yaklaşmış ve pencerenin dibine gelmişti.

Boris, Magda'ya:

— Lambayı yak! dedi.

Oda aydınlandıktan sonra birbirlerinin yüzlerine baktılar. Boris sordu:

— Acaba babamı ne yapacak?

— Bilmem, şimdi anlarız.

Ve Magda birden kapıya yürüdü. Açtı. Karanlık rüzgarla beraber genç bir kız içeri girdi. Üşümüş ve yanakları kıpkırmızı olmuştu. Ellerini futasının altına sokmuştu. Göğsü içeri çekik, bacakları içeri dönük, biraz kamburdu. Magda, bir sene ders okuttuğu bu budala kızı isticvâba başladı:

— Baba İstoyan'ı ne yapacaksın?

Melina bir cevap vermedi. Evvela:

— Dobra veçer!

Dedi. Sonra alık alık etrafına bakındı:

— Ben bir şey yapmayacağım!

— Ey öyleyse ne arıyorsun?

— Ben aramıyorum.

— Kim arıyor?

— Komitalar...

Magda birden sapsarı kesildi. Düşmemek için duvara dayandı. Elini kalbinin üstüne koydu:

— Komitalar mı?

Melina gitmek isteyerek:

— Bilmem, işte silahlı adamlar...

Dedi. Magda duyulmaz ve ümitsiz bir sesle yine sordu:

— Bizim köyden mi?

Budala kız izah etti:

— Hayır. Sarı esvaph, tüfekli adamlar! Mutlaka Baba İstoyan'ı istiyorlar. "Eğer gelmezse oraya gelir, hem hepsini keseriz, hem evlerini yakarız." diyorlar.

Magda'nın dizleri çözüldü. Elleriyle duvarı tuttu, çenesi kilitlendi. Ölü ve boş bir nazarla Boris'e baktı. O da sararmış ve mütefekkir duruyordu. Pantolonunun cebinden sağ elini çıkardı. Ve uzun

saçlarını kaşımaya başladı. Gözleri ayaklarında idi. Kıza bakmayarak sordu:

— Bu adamlar nerde?

— Bizim evde... Şarap içiyorlar.

— Kaç kişi?

— Daskalla beraber dört kişi..

Birden gözlerini kıza kaldırdı ve:

— Haydi git söyle, ben geleceğim... dedi. "Baba İstoyan hasta imiş", de.

Kız "Sis zdrave" dedikten sonra çıktı. Kapıyı açık bırakmıştı. Şiddetli bir rüzgar giriyor, lambanın ziyasını dalgalandırıyor, Magda'nın eteklerini kımlıdatıyordu. Boris karısına baktı. Bitmişti. Sanki o bu dakika ölecekti. Sapsarıydı. Yürüdü, kuvvetli kollarıyla dayandığı duvardan onu çekti.

— Korkma, dedi, ben yarım saat sonra gelirim.

Magda ağlamaya başladı. Ta içinden gelen hıçkırıklarla sarsılıyor:

— Ah, gitme, gitme Borisciğim...

Diye yalvarıyordu. Boris onu öperek teselli ve teskin etmeye çalıştı. Eğer gitmezse gelip mutlaka bir edepsizlik edeceklerini, Baba İstoyan gitse zavallı ihtiyardan hakaret ve işkencelerle para isteyeceklerini anlattı ve ilave etti:

— Hainler, babamın her şeyi sattığını haber aldılar. Hicret edeceğimizi tahmin ettiler. Şimdi bütün servetimiz olan sekizyüz lirayı isteyecekler. Babam giderse işkence ve tahkir edecekler. Şimdi ben giderim. Onlarla konuşur, kendileriyle beraber dağa çıkmaya razı olduğumu söylerim. Ve paraların da henüz alınmadığını, bir hafta sonra elimize geçeceğini anlatır ve kandırırım. Yarın akşam bizi burada bulamazlar...

Magda meyus ve perişan:

— Ah, inanmazlar, sana bir fenalık yaparlar, dedi.

Boris tekrar temin etti. Mutlaka kandıracağını, böyle hareketten başka çare olmadığını, Baba İstoyan giderse işte asıl fenalık o vakit olacağını uzun uzadıya anlattı. Magda asabi ve derin hıçkırıklarla ağlıyor, kıvranıyor, ince parmaklarıyla kumral saçlarını sıkıyordu. Boris kalpağını başına koydu. Karısını tekrar öperek ve elini sıkarak:

— Haydi sevgilim, cesur ol, dedi. Yarım saat sonra gelirim, yatarız. Bu son gecenin heyecanları bize bir hatıra olur.

Kapıya yürüdü. Magda da beraber yürüdü. Titrek bir sesle:

— Ben de geleyim, Boris!

Dedi. Lâkin kocası razı olmadı:

— Sen orada, sarhoşların arasında ne yapacaksın? Burada otur, bekle, yarım saat sevgilim, cesur ol...

— Ah, bari yanına rovelverini alsan..

— Muharebeye gitmiyorum ki... Konuşmaya gidiyorum, lüzumu yok!

Dedi ve asabi bir isticale ile dışarıya çıktı. Magda kapıda kalmıştı. Karanlık elle tutulacak ve hissolunacak kadar siyah ve kesif idi. Kocası bu karanlıkta kaybolmuştu. Sevgili Boris'ini yutan bu siyah rüzgarlı gecenin ademi andıran, ölümü ihtar eden korkutucu karanlığı gözlerinden vücuduna, damarlarına giriyor, kanına karışıyor, ruhuna nüfuz ediyordu. Başı döndü. Hıçkırıklar ve gözyaşları içinde tıkanıp kaldı. Olduğu yere yıkıldı. Gözlerini vahşi ve siyah geceye dikmiş, siyah ve soğuk rüzgarın altında ağlıyor, fasılasız hıçkırıklarla kıvranıyordu.

* * *

Baba İstoyan daima, güneş battıktan bir saat sonra yatar, hemen uyur ve sabah olmazdan iki saat evvel uyanırdı. Kuşağını sararak

kapısını açtı. Gelinini bahçe kapısının eşğinde uzanmış görüncə şaşaladı:

— Ne yapıyorsun orada?

Dedi. Magda kayınbabasının sesini işitir işitmez kalktı. Toplandı:

— Hiç! diye cevap verdi, dışarı çıkacaktım, uzanmıştım.

İhtiyar ocağa doğru yürüdü. Magda kapıyı itti. Ve ocağa koştu. Odun attı, tutuşturmaya başladı. İhtiyar çubuğunu dolduruyordu. Magda ateşi yaktıktan sonra ortada, kaba ve kalın ayaklı masanın yanındaki bir sandalyeye oturdu. Dirseklerini dayadı. Başını ellerinin içine aldı. İşte yarım saat oluyordu. Boris henüz gelmemişti. Niçin bu kadar gecikmişti? Kalbi burkuluyor ve avazı çıktığı kadar haykırarak ağlamak, kendisini yerlere atmak, koşarak Melina'nın evine gitmek, Boris'i bulmak, onun kolları içine atılmak istiyordu. Baba İstoyan, kamburunu çıkarmış, sakın ve abüs çubuğunu çekiyor ve sol elinin orta parmağı ile burnunu karıştırıyordu. Harap ve eski saat, durmuş da sanki yeniden kendi kendine işlemeye başlamış gibi, hazin tik-taklarını tekrar işittiriyor, tutuşan odunlar yine odanın içine kırmızı gölgeler, kırmızı hayaller dolduruyor, soğuk rüzgar daha vahşi, daha hain haykırıyor, pencerenin kapağını daha ziyâde sarsıyordu. Magda, Boris'i düşünüyor ve gizli gizli hıçkırıyordu. Kalbi şişiyor, göğsünü acıtıyordu. Dışarıdan uzak köpek sesleri işitildi. Bunlar mutlaka komşunun köpekleriydi. Birden başını kaldırdı. İşte Boris çıkmış olacaktı. Köpekler havlıyordu. Dinledi. Oh, Boris geliyordu. Birkaç dakika kımıldamadı, öyle kaldı.

Şimdi köpek sesleri yaklaşıyordu. Kendi köpekleri de havlıyordu. Fakat niçin? Boris'e niçin havlıyorlardı? Acaba yanında bir yabancı mı vardı? Köpek sesleri daha ziyâde yaklaştı. Magda ayağa kalktı. Pencerenin yanına gitti. Kapağı açmaya cesaret edemiyor, meçhul

bir korku onu hareketsiz bırakıyordu... Köpekler pek yaklaşmışlardı. Ayak sesleri işitiliyordu. Magda'nın kalbi durdu. Nefesi kesildi. Kendinden geçti.

Kapı birdenbire vurulmuştu. Baba İstoyan sıçradı ve çubuğunu düşürdü. Magda elini kalbinin üstüne koydu. Omuzlarını kaldırdı. Boynunu içeri çekti. Kapı tekrar ve daha şiddetle vuruldu. Baba İstoyan kalktı. Pencereye doğru yürüdü. Kuvvetsiz bir sesle:

— Kim o?

Dedi. Dışarıdan ahenksiz bir ses cevap verdi:

— Aç Baba İstoyan, biziz. Konuşmaya geldik. Korkma!

İhtiyar mütereddid ve korkak, tekrar sordu:

— Siz kimsiniz?

— Kaptan Raçof, Pançe, Sandre...

İhtiyar, yıldırımla vurulmuş gibi dondu kaldı. Bunlar en müthiş, en kanlı, en merhametsiz, en gaddar komitalardı. Namları bütün ova köylerini titretiyordu. İhtiyar bir hayal gibi kapıya yürüdü. Açtı. Uzun boylu, kahverengi esvaplı, omuzunda manliher, bir adam göründü. Gözleri küçük ve kanlıydı. Zayıf ve gayet çirkin bir boynu vardı. Baba İstoyan, yalnız Bulgar köylülerine has olan o esir ve mazlum tavır ile eğildi, yine bu köylülere has olan o çolak ve sahte selamla voyvodayı selamladı.

— Buyurunuz Gospodin!

Dedi. Raçof'un arkasında iki kişi daha vardı. Bunlar da manliher tüfekleriyle müsellâh idiler. Bellerinde ve göğüslerinde çaprazvare fişeklikler bulunuyordu. Biri kısa boylu, esmerdi. Diğeri Raçof gibi sarı, fakat daha genç ve daha az çirkindi. Magda'nın gözleri açılmış ve yüzü bembeyaz olmuştu. Koştı. Raçof'un ayaklarına sarıldı. Öpmeye başladı, ağlayarak istirham ediyordu:

— Gospodin! Boris nerede? Ah, Boris nerede?

Ra of, ayaklarına kapanmış güzel kadının güzel saçlarını m teverrim ve  amurlaşmış yılanlara benzeyen parmaklarıyla okşayarak:

— Kalk sosyalist daskali e, dedi, şimdi Boris'in gelir. Biz şimdi işimizi konuşalım...

Ve yürüdü. Magda yerde kalmıştı. Masanın yanındaki sandalyeye teklifsizce oturdu. Masanın  zerine tüfeğini koydu.  b rleri de karşısına oturdular. Esmer ve kısa boylunun elinde siyah bir beze sarılmış yuvarlak bir şey vardı. Onlar da tüfeklerini masanın üzerine koydular ve siyah beze sarılı yuvarlak şey de tüfeklerin yanına kondu. Ra of, Baba  stoyan'a döndü:

— Gel bakalım  orbacı, dedi, karşıma otur. Seninle konuşacağım. Magda, sen de şöyle yanıma gel. Baban aksilik ederse bize mu venet et ki, fenalık yapmayalım.

 kisi de tereddüt etmedi. Baba  stoyan, Ra of'un karşısına oturdu. Magda da yanına... Baba  stoyan bütün bütün aptallaşmıştı. Gelininin niçin komitalardan oğlunun nerede olduğunu sormasına akıl erdirememişti. Boris evde değil miydi?

Ra of cebinden bir tabaka çıkardı. Ortaya koydu. Bir cigara yaptı. Magda seri bir hareketle kalkarak ocaktan ateş aldı. Haydudun cigarasını yaktı. Sonra ateşi ocağa attı. Yine kalktığı yere oturdu. Ra of birkaç nefes cigarasından çekti. Ve dumanlarını seyrederek:

— Ey, Baba  stoyan, dedi, şimdi evvela bize vaat et ki, çok zahmet etmeyeceksin! Uzun lafın kısısı: Vakit ge irmeyelim... Sekizyüz lirayı getir.

 htiyar titredi. Altmış senedir o kadar iktisat ve eziyet ile kazanılmış bir malın semeresi... mecm u...yek nu... şimdi böyle bir anda isteniyordu. Deli olacaktı.  nkâr etti:

— Nasıl sekizyüz lira?

Voyvoda gülümsedi. Kirli ve kırık dişleri göründü. Tekrar ciğarasını çekti. Başını salladı:

— Anlaşıldı. Demek zahmet edeceksin. Mutlaka dayak yemeden, ayakların yanmadan, tırnakların çıkarılmadan söylemeyeceksin! Eğer yine söylemezsen oğlun Boris bizim elimizde mahpustur. Onu keseceğiz. Evini de yakacağız. Yine seni rahat bırakmayacağız.

Baba İstoyan önüne bakıyordu. Hatta oturdukları evi bile satmışlardı. Bu sekizyüz lirayı verirse muhakkak açlıktan ölecekti. Bir eşiği bile kalmamıştı. Magda, Boris'in kesileceğinden bahsedildiğini duyunca ağlamaya başladı. Tekrar Kaptan Raçof'un ayaklarına kapandı:

— Affet gospodin, Boris'i affet...

Dedi. Raçof gülerek cevap verdi:

— Güzel daskaliçe! Sen de maksada vefasız kaldın. Burada ikiniz de bizim için çalışacağınız yerde, babanıza mallarını sattırıp kaçmak istediniz. Sizin için milletin verdiği parayı çalmak arzu ettiniz. İşte biz buna müsaade etmiyoruz. Elinizden paraları alacağız. Buradan bir yere gidemeyeceksiniz. Bizim için çalışacaksınız.

Ve ilave etti:

— Haydi, Boris'ini seversen paraları getir. Baba İstoyan inat ederse sevgilinin kafası kesilecek. Bir daha onu ömründe göremeyeceksin.

Magda Boris'in öldürölmek ihtimalini düşününce deli olacaktı. Kalktı, ağlayarak Baba İstoyan'a sarıldı:

— Ver babacığım, ver, biz genciz. Boris'le çalışır, yine kazanırız. Söyle nerede, gideyim, getireyim.

Raçof ve arkadaşları Magda'nın yalvarmasını seyrediyor ve gülüşüyorlardı. Baba İstoyan tamamıyla aptallaşmıştı. Sanki hiç lafları işitmiyor, mânâlarını anlamıyordu. Hasis köylü için ölmek,

bu parayı vermekten daha çok ehvendi. Magda yalvarıyordu. Birden Baba İstoyan başını kaldırdı. Raçof'a dedi ki:

— Kaptan, bari yüz lirasını bir ev almak için bana bırak. Âhir vaktimda açıkta kalmayayım.

Raçof reddetti:

— Hayır, yüz lirasını bırakmam. Oğlun genç, çalışır. Seni besler. Haydi getir diyorum. Vakit geçiyor.

İhtiyar tereddüt ediyor, Magda yalvarıyordu. Raçof bir işaret etti. Kısa boylu esmer, tüfeği aldı. Dipçikle ihtiyarın sırtına dehşetli bir darbe indirdi. Raçof ayağa kalktı. Şiddetle sordu:

— Haydi, Baba İstoyan, dayaa başlayacağız. Ayaklarını ateşe sokacağız. Vakit geçiyor. Paraları getirecek misin?

Magda gözyaşları içinde çırpınıyor ve ihtiyara sarılıyordu. İhtiyar hiçbir şey söylemedi. Başını salladı. Yattığı odanın kapısına gitti. İçeri girdi. Bir dakika sonra kırmızı ve ağır bir çıkın ile geldi. Masanın üzerine bıraktı. Haydutlar parayı bu kadar çabuk elde ettikleri için sevindiler. Raçof hemen çıkını açtı. Saymaya başladı.

— Aferin, Baba İstoyan, diyordu. Zahmet vermedin. Şimdi bize şarap çıkar, eğlenelim...

Paraların sayılması bitti. Raçof liraları üçe taksim etti. Arkadaşlarıyla çantalarına koydular.

— Hani şarap, hani şarap?

Diye haykırdılar. Magda ayağa kalktı. Ambarın küçük kapısına koştu. Açtı ve içeri girdi. Üç bardak ile bir testi şarap getirdi. Haydutların önüne koydu. Sonra tekrar ambara girdi. Mezelik biber ve turşu çıkardı. Komitalar birbiri üzerine aceleyle içiyorlardı. Raçof:

— Böyle mezeye lüzum yok, dedi. Biz cansız meze istemeyiz...

Bu laftan bir şey anlamayan Magda'yı belinden tuttu ve öpmek istedi. Magda mukavemet etti ve ağlamaya başladı. Raçof, genç kadını bırakmayarak diyordu ki:

— Yanaklarından meze alacağım. Sen sosyalist değil misin? Sosyalistler her şeyde iştirak isterler. Ben de senin yanaklarına Boris'le müşterekim!...

Magda çırpınıyordu. Raçof çirkin ve akur sesiyle dedi ki:

— Eğer böyle münasebetsizlik edersen Boris'ini göremezsin. Onu keseriz.

Magda bu lafı işitince tekrar hıçkırmaya ve Raçof'a yalvarmaya başladı. Artık Raçof onun taze yanaklarından bol bol öpüyordu. Kadeh kadeh içiyor ve tekrar tekrar öpüyordu. Arkadaşlarına:

— Siz de meze alınız, be!..

Dedi. Cansız bir yumak gibi Magda'yı onların kucağına attı. Bu iki kuvvetli herif bu nefis kadına yapıştılar. Bir tanesi eteklerini kaldırmak istiyordu. Diğeri daha fena sarhoştı. Dişleriyle, avucunun içinde tuttuğu bu güzel başın yanağını ısırıyordu. Magda birden haykırdı. Ve kucaklarından kurtuldu. Sağ yanağının iki yerinden kan akıyordu. Baba İstoyan bu manzarayı görmemek için ocağın kenarına çömeldi ve başını avuçlarının içine aldı. Gözlerini ateşe dikti. Magda elini yanağına koymuştu. Parmaklarının arasından mebzûliyetle kan sızıyor ve ağlıyordu. Haydutlar bu güzel kadının bu kan içinde ağlamasına bakarak sanki mahzuz oluyorlardı. Hepsi susuyorlardı. İhtiyar saat bu tecavüzden ve i'tisافتan müteessir olmuş gibi yine tik-taklarını işittiriyor, rüzgarın gürültüsüne horoz sedâları karışlıyordu. Raçof sözde acıdı:

— Ağlama Magda, dedi. Şimdi Boris'in gelir. Orasını öper. Acısı kalmaz. Haydi ben mandolin çalayım, bize biraz rakset...

Ve ocağın yanından mandolini alarak bir polka çalmaya başladı. Magda ağlıyor:

— Ben oynamak bilmem kaptan!

Diyordu. Raçof kalktı. Magda'nın yanına gitti. Kulağına müessir ve vahşi bir sesle:

— Eğer oynamaz, neşemizi kırarsan, Boris'i göremezsin, gider keseriz...

Magda'nın bütün vücudu sarsıldı. Gözlerinin yaşı dindi. Ve mütevekkil bir sesle:

— Oynayayım, ah Boris...

Dedi. Raçof oturdu. Mandolini çalmaya başladı. Diğer iki haydut, durmadan içiyorlar ve gülerek Magda'nın oynayışını seyrediyorlardı. Yanağından akan kan beyaz boynuna gidiyor, ona tekrar hayata gelmiş bir şehit manzarası veriyordu. Isıran haydut, başka bir arzu ızhar etti:

— Kaptan, dedi, eteklerini kaldırsın, öyle oynasın. Bacaklarını görelim...

Raçof, Magda'ya döndü:

— Haydi Magda, bunu da yap! Bacaklarını görsünler! Artık gidelim, Boris'ini gönderelim..

Genç kadın bir an durdu. Baba İstoyan'a baktı. Yüzünü ateşe dikmiş, hiç onları görmüyordu. İşte bu herifler artık namusunu da tahkir ediyorlardı. Lâkin Boris'i tehlike içindeydi. Eğer arzularını yapmasa, o kadar sevdiği Boris'i kesilecekti. Bir daha onun kumral ve çok saçlarını, mavi gözlerini, küçük ve kırmızı dudaklarını, tatlı tebessümünü göremeyecekti. Gözlerini kapadı ve eteklerini kaldırdı. Çalınan polkaya ayaklarını uydurarak sıçramaya başladı. Haydutlar coştular. Kaptan daha şiddetle ve iştihak ile çalmaya başladı. Diğerleri yerlerinde oturamıyorlar, bu beyaz ve dolgun bacaklara,

onların atılışlarındaki şehveti cazip, muharrik hareketlere bakarak birbirinin boynuna sarılıyor, itişiyor, kakışıyorlardı. Kalktılar, Raçof'un yanına gittiler. Kulağına bir şey fısıldadılar. Raçof:

— Olur ama, vakit geçti! Sabah oluyor! Geç kaldık!

Dedi ve derin, behîmî, muharrik bir hırsla güzel kadına baktı ve:

— Ah, vakit olsaydı!...

Diye müteessif oldu. Kalktılar. Tüfeklerini omuzlarına geçirdiler. Sarhoştular. Adımları birbirine karışıyordu. Raçof:

— Allahısmarladık, Baba İstoyan!

Dedi. İhtiyar köylü sanki ölmüştü. Hiç cevap vermedi. Magda tekrar haydudun ayaklarına kapandı:

— Aman kaptan, Boris'i gönder. İşte her şeyimizi aldınız. Eğer o gelmezse açlıktan ve ümitsizlikten ölürüz. Bize acı. Bize merhamet et...

Raçof güldü:

— Mutlaka gelecek, mutlaka... Daha çabuk gelmesini istiyorsan, şu kanlı yanağından bir buse ver...

Magda hırsla geri çekildi. Haydut tekrar kadını tuttu. Zorla kanlı yanağını öptü. Yaladı. Dışarı çıkıyorlardı. Kısa boylu esmer, beraber getirdikleri siyah beze sarılı şeyi hatırladı.

— Kaptan, dedi, bombayı ne yapacağız?

Raçof bir an düşündü. Geri döndü:

— Magda, bana bak!

Dedi. Magda yine bir i'tisâfa uğrayacak zannıyla titredi. Fakat bu haydut nazik ve mürüvvetli idi.

— Şunu görüyor musun, Magda? Bu işte bir bombadır. Eğer siz eziyet edip parayı vermeyeydiniz, sizden yine zorla alacak ve mücâzat olmak üzere ikinizi biraraya bağlayacak, bu bomba ile atacaktık. Lâkin siz akıllılık ettiniz. Bize zahmet vermediniz.

Mücâzata hacet kalmadı. Şimdi senden bir ricam var, bu bombayı bana saklayacaksın. Sakın jandarmalara filan verme. Nasıl vaat ediyor musun? Ben de gidip hemen Boris'i bırakayım...

Magda ümit ve tehalükle cevap verdi:

— Vaat ediyorum gospodin! Allah aşkınıza hemen Boris'i gönderiniz.

Raçof tekrar sordu:

— Göndereceğim, lâkin bu bombayı sadıkâne hıfzedecek misin?

— Hıfzedeceğim.

— Nerede?

— Kendi çeyiz sandığımda. En gizli, en muazzez yerde!

— Bravo! Memnun oldum. Öyleyse Allahışmarladık!

Hepsi güzel kadının elini şiddetle sıktılar ve kapıdan çıktılar. Dışarısı hafifçe ağarıyor, esmerleşiyordu. Köpekler havlamaya başladılar. Kesif gölge halinde duran uzak binaların arasında gidiyorlar ve bir şarkı söylüyorlardı. Ah, şimdi Boris gelecekti. Genç kadın, açılmaya başlayan geceye bakıyor, köydeki bütün horozların birbirlerine cevap verir gibi öttüklerini duyuyordu. Kalbi şiddetle atıyor, Boris'ini bekliyordu. Uzaklaşan haydutlardan biri haykırdı. Bu, meşum ve mevhum bir kabus tehdidi gibiydi:

— Hey, Magda, dikkat et, bomban patlayacak.

Genç kadın kulak kabarttı. Bu tehdit, sanki meçhul ve vahşi uçurumlardan, adem boşluklarından aksediyormuş gibi tekerrür etti:

— Hey, Magda, dikkat et, bomban patlayacak.

Horozların umumi ötüşleri rüzgarı söndürmüştü zannolunacaktı. Uzakta samanlıkların üstünde yalancı bir fecir, mor gözlerini açıyordu. Genç kadın şuursuz bir tefekkürle düşündü. Bu haydutlar her şeyi, akla gelmeyen vahşetleri yapabilirlerdi. İhtimal bu bombayı

ateş alması için, saniyeli tıpasını tanzim etmiş, öyle bırakmışlardı. Şimdi birden patlayacak ve zavallı Borisciği gelince yıkılmış bir evle tanınmaz kanlı et ve kemik parçalarından başka bir şey bulamayacaktı. Mihânikî bir istical ile bu felaket oyuncağını kaldırmaya koştu. Ta masanın orta yerinde duruyordu. Elini uzattı. Kaldırdı. Öbür eliyle altından tutmuştu. Ilık bir ıslaklık hissetti. Eline baktı: Kanlanmıştı. Kan?.. Sonra bu tehlikeli ve tahmin ettiği kadar ağır olmayan bombayı önüne koydu. Kadranını, fitilini görmek istiyordu. Yavaşça siyah bezi çözdü. İkinci bir bez daha vardı. Bu bez kandan kıpkırmızı idi. O bezi de çözdü. Kumral saçlar meydana çıktı. Baktı, baktı, dikkatle baktı...

Ve birden öyle müthiş, öyle keskin, öyle feci, öyle korkunç bir nâra attı ki, ocağın başındaki Baba İstoyan sıçradı ve gelinine koştu. Zavallının gözleri çerçevesinden çıkmış, karışık saçları dimdik olmuş, omuzları gerilmiş, iki eliyle tuttuğu bir şeye haşyet ve dehşetle bakıyordu. Dikkat etti. O tuttuğu şey, oğlunun, güzel ve kumral Boris'in vücudundan koparılmış kesik ve kanlı kafası idi....